

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 43. Philippus Rex Ingeburgem ducit, & dimittit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII. A. C. 1193.
Gerv. p. 1679
Goduin. de præf. p. 118.
 cebant, consulere, Sabbato Hubertum elegerunt, cui sequente Dominica etiam Episcopi suffragati sunt. Hubertus, cognomento Walterus, olim Decanus Eboracensis, deinde, anno millesimo centesimo octogesimo nono, Balduino Archiepiscopo Cantuariensi, a quo unice amabatur, eum potissimum commendante, Episcopus Saresberiensis electus, ubi Sedem Cantuariensem conscendit, missis Romam Legatis Pallium petiit, atque ut monachis Cantuariensibus magis placeret, quo esset magis familiaris, Habitum eorum Regularem induit.

§. XLIII.

Philippus Rex Ingeburgem ducit & dimittit.

Rigord. p. 29
p. 36. 37.
 Cum Philippus Augustus Rex Franciæ, amissa prima conjugè Isabella Hanoviciæ, decima quinta die Martii anno millesimo centesimo nonagesimo defuncta, ex qua filium nomine Ludovicum susceperat, viduus esset, secundas nuptias cogitans, Stephano Episcopo Noviomensi in Daniam ad Canutum III. Regem misso, ejus sororem Ingeburgem sibi sponsam expetiit. Consensit lubenti animo Rex, ac Petrum Episcopum Roschildensem addito comitatu, Regia Principe digno, eam in Franciam deducere

cere iussit. Venientem Philippus Rex Sæcul. XII.
 Ambiani, ubi eam præstolabatur, exce- A. C. 1193.
 pit, ac omnis moræ impatiens eadem Gesta in 3.
 die, Sabbato, decima quarta Augusti, an n. 48. 49. 50.
 no millesimo centesimo nonagesimo ter-
 tio, sibi de præsentis desponsatam, altera
 die, in Festo Ascensionis Beatæ Mariæ,
 a Guilielmo Archiepiscopo Remensi e-
 jusque Suffraganeis, permultis Franciæ
 Principibus præsentibus, corona redimiri
 iussit. Ecce vero, inter illas cæremoni-
 as Rex, Ingelburgem intuens, eam
 aversari & horrere, trepidare, pallere
 & denique usque adeo turbari, ut ægre
 paulo ante dilectissimæ conspectum su-
 stinere potuerit, donec ritus solemnes
 complerentur. Exinde non nulli de di-
 vortio mentionem injecerunt, aliis Regi
 suadentibus, ut horrorem, forte brevis-
 simum, affectu contrario superare cona-
 retur. Tum Philippus Reginam ad
 S. Maurum prope Parisios sibi adduci
 præcepit, ubi matrimonium fuisse con-
 summatum illa deinde semper affirmavit,
 quod tamen factum fuisse Rex negabat, ac
 eam mirum in modum fastidians æquo
 animo pati haud poterat, si quis ipso
 præsentis de Regina sermonem conse-
 reret.

Id plerique veneficorum artibus ef-
 fectum crediderunt; nam formosissima
 & castissima erat Princeps, cujus conju-
 gium

Sæcul. XII. A.C. 1193. gium ut sibi obtingeret, Rex diu antea optaverat.

Elapsis deinde ab his nuptiis duobus mensibus & septimanis tribus, Rex cum Episcopis & Regni Principibus Compendii comitia celebravit, quibus Archiepiscopus Remensis, Sacræ Sedis Legatus præerat. Introducuntur testes, qui iurarejurando affirmarunt, inter Reginam defunctam Isabellam & Ingeburgem sanguinis propinquitatem intercedere. Hanc vero affinitatem, tanquam a stipite, a Carolo Bono, Comite Flandriæ, S. Canuti Regis Daniæ filio, deducebant. Pronunciarunt Præsules, hanc propinquitatem ad dirimendum matrimonium sufficere, atque Archiepiscopus Remensis prolata sententia nullum declaravit. Regina, quid ageretur nescia, nam linguæ Francorum erat ignara, & postquam Dani, qui Franciam petenti itineris socii dati fuerant, in patriam reversi fuissent, propemodum sola, ubi interpretis opera intellexit, quid de ipsa decretum fuisset, vehementer obstupescens & erumpentibus lacrymis perfusa Gallice, ut poterat, exclamavit: *Male France! Male France! o Franciam improbam! perfidam Franciam!* addiditque *Rome, Rome!* dicere volens, quod ad Sedem Apostolicam appellaret. Mox relictam Rex in Daniam remissurus erat; sed illa redi-

*Sup. Lib.
LXVII.
S. 53.*

redire detrectavit, petiitque, ut sibi lice-
ret in Monasterium se abscondere, cum
mallet in continentia vivere, quam aliud
matrimonium inire. Itaque Rex ad
Congregationem Virginum extra Re-
gnum suum exulem dimisit.

Illa aliquamdiu custodita est, in Ab-
batia Cifoniensi * Canonorum Regula-
rium Diœcesis Tornacensis, ** Cifoin.*

scopus Stephanus, postquam Principem
invisisset, ad Guilielmum Archiepisco-
pum Remensem de ea scripsit in hunc
modum: *Doleo sortem Principis opti-
mæ, causæ autem ejus judicium Divino
tribunali relinquo. Quis enim, nisi vi-
sceribus æneis sit, non moveatur tanta
calamitate matronæ Regiæ, non natali-
bus modo sed etiam virtutibus clarissimæ?
utinam cerneret tota die nunc orationi,
nunc lectioni, nunc labori manuum va-
cantem! quid aleæ, quid aliud quodcun-
que ludi genus sit, ignorat. A tempore
matutino usque ad meridiem inter calen-
tes lacrymas non tam pro se quam pro
Rege Deum precatur. In Oratorio suo
nunquam sedens, sed vel stans vel flexis
genibus nixa conspicitur. Paupertate
vero tanta premitur, ut pauca, quæ de
vestibus Regiis & supellectile supersunt,
ad depellendam famem venundare cog-
tur. Alimenta petit, & profitetur, te-
nucum, ex quo tot adversitatibus affli-
gitur,*

Sæcul. XII.
A.C. 1193.

Ep. 262.

Sæcul. XII. *gitur, ejus esse refugium, unde escam*
 A.C. 1194. *aliaque subsidia abunde acceperit. Mol-*
livi te sine tantæ supplicis lacrymis, qui
tot vulgaris conditionis egenis liberalissi-
me succurris.

§. XLIV.

Richardi Regis reditus.

Gervas.
p. 1585.

Legati, ab Huberto Archiepiscopo Cantuariensi electo Romam missi, mense Octobri anno millesimo centesimo nonagesimo tertio, cum Nuncio Pontificio, Pallium afferente, redierunt, quos cum ipse septima Novembris recepisset, eadem die in Cathedram Archiepiscopalem investus est. Haud diu post in præfectura Regni subrogatur Archiepiscopo Rotomagensi, in Germaniam proficiscenti, ut Richardo Regi, cui Imperator libertatem concesserat, se obvium inferret. Tum Regi tandem in Angliam appulso, die duodecima Martii anno millesimo centesimo nonagesimo quarto, Hubertus extra civitatem Cantuariensem obviam processit. Ex equo desiliens Rex ad Præsulis pedes genua flexit, qui cum & ipse se demisisset in terram, alter alterum tenero affectu amplexus est. Episcopis deinde suadentibus statuit Rex, denuo coronari, quasi Regnum secundo auspiciaturus, qui Ritus Vintoniæ die Dominica octava Paschæ decima septima mensis